

δέρματος καμήλου, τὸ μὲν ἐμφαίνον ὅτι οὐδέποτε γάλα καμήλου ἐλλείψει αὐτῷ, τὸ δὲ ὅτι οὐδέποτε ἀποστερηθήσεται τῆς χειμερινῆς προμηθείας τοῦ μήρμυκος. Ὅσω σθερὰ, ἐν τούτοις, καὶ ἂν ᾦναι ἡ τῶν ἀγρίων πεποίθησις ὅτι θάνατος ἢ νόσος θέλουσιν εἶσθαι αἱ συνέπειαι ἐπιτοκίας, οὐδαμῶς ἄγνωστος ἐτύγγανεν ἡ ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως ὅρκου ἀπαλλαγὴ. Ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Γουϊνέας οἱ ὀρκισθέντες καταφύγιον εὕρισκον εἰς τὴν συνήθη ἱερατικὴν ἄφεσιν, οὕτως ὥστε, εἰάν τις ὤμνους ἐπικαλούμενος θάνατον ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τῆς ὑποσχέσεως αὐτοῦ, οἱ ἱερεῖς ὑπεχρεοῦντο πολλάκις νὰ συνορκισθῶσιν ὅτι οὐδαμῶς θὰ ἐποιοῦν χρῆσιν τῆς ἀρετηρίου αὐτῶν δυνάμεως, πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὁμόσαντος. Φαίνεται ὅτι καὶ ἐν Ἀθουσσινίᾳ ἐπεκράτησε τοιοῦτό τι ἔθος, καθότι, ὀρκισθεὶς ποτε ὁ βασιλεὺς, ἀπετάθη πρὸς τοὺς θεράποντας καὶ εἶπε· “Βλέπετε τὸν ὄρκον ὃν ἔλαβον, ἐκβάλλω αὐτὸν καθαρὸν ἐκ τῆς γλώσσης ἥτις ἐποίησεν αὐτόν”. Ἐπὶ τούτοις, ἀπέξεσε τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καὶ ἀπέπτυσσε τὸν ὄρκον. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἀπηλλάγη ἀποτελεσματικῶς τοῦ ὅρκου αὐτοῦ.

Ο ΔΟΥΝΑΒΙΣ.—Ἐδημοσιεύθη ἐν Γαλαζίῳ ὑπὸ τῶν κκ. Φοσκόλου καὶ Σκς πίναξ, ἐν ᾧ σημειοῦνται αἱ ἡμερομηνίαι καθ’ ἃς ἔπηξε καὶ ἀνέλυσεν ὁ Δούναβις ἐν διαστήματι 42 ἐτῶν, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1837 μέχρι τοῦ 1878.—Ὁ πίναξ οὗτος ἐπὶ τὸ συνοπτικώτερον ἔχει ὡς ἐπομένως·

*Ἔτη.	Πήξις.	Τῆξις.	Διάρκεια.
1837	7 Φεβρουαρίου	28 Φεβρουαρίου	22
1837—38	29 Δεκεμβρίου	3 Μαρτίου	65
1838—39	24 “	13 “	80
40	12 Ἰανουαρίου	2 Φεβρουαρίου	21
1840—41	17 Δεκεμβρίου	21 Μαρτίου	94
1841—42	26 “	9 “	74
43	“	“	“
44	12 Ἰανουαρίου	27 Φεβρουαρίου	47
1844—45	28 Δεκεμβρίου	23 Ἰανουαρίου	27
46	“	“	“
47	15 Ἰανουαρίου	13 Φεβρουαρίου	30
48	2 “	1 Μαρτίου	60
49	1 “	22 Φεβρουαρίου	53
50	5 “	4 Μαρτίου	59
51	1 Φεβρουαρίου	25 Φεβρουαρίου	25
52	“	“	“
53	“	“	“
54	“	“	“
55	29 Ἰανουαρίου	15 Φεβρουαρίου	27
	18 Φεβρουαρίου	26 “	“
1855—56	16 Δεκεμβρίου	27 Ἰανουαρίου	43
57	14 Φεβρουαρίου	6 Μαρτίου	21
58	5 Ἰανουαρίου	15 “	70
59	13 “	14 Φεβρουαρίου	30
60	“	“	“

61	11 “	27 “	48
1861—62	16 Δεκεμβρίου	17 Μαρτίου	92
1862—63	7 “	3 Φεβρουαρίου	59
64	4 Ἰανουαρίου	22 “	50
1864—65	27 Δεκεμβρίου	31 Ἰανουαρίου	56
	16 Φεβρουαρίου	9 Μαρτίου	“
1865—66	16 Δεκεμβρίου	18 Ἰανουαρίου	34
67	“	“	“
1867—68	27 “	1 Μαρτίου	66
69	24 Ἰανουαρίου	12 Φεβρουαρίου	20
70	5 Φεβρουαρίου	1 Μαρτίου	24
71	14 “	26 Φεβρουαρίου	13
1871—72	23 Δεκεμβρίου	1 Μαρτίου	70
73	“	“	“
74	1 Ἰανουαρίου	28 Φεβρουαρίου	60
	4 Μαρτίου	12 Μαρτίου	“
75	12 Ἰανουαρίου	30 “	18
1875—76	31 Δεκεμβρίου	28 Φεβρουαρίου	60
77	“	“	“
78	5 Ἰανουαρίου	21 Φεβρουαρίου	48

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Δούναβις ἔπηξε,

Κατὰ τὸν μῆνα δεκέμβριον	13 φορές
“ “ “ Ἰανουάριον	15 “
“ “ “ φεβρουάριον	5 “

Ἡ ταχύτερα αὐτοῦ πήξις ἐγένετο τὸν χειμῶνα τοῦ 1862—63, ἡ δὲ βραδυτέρα τῷ 1857 καὶ 1871. Ἡ βραχυτέρα διάρκεια τῆς πήξεως ἦν ἡμερῶν 13. Ἡ δὲ μακροτέρα ἡμερῶν 94. Συνήθως ἐποχὴ τῆς πήξεως τοῦ ποταμοῦ εἶναι τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου.

Ἐξ ἄλλου ὁ Δούναβις ἀνελύθη,

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον	3 φορές
“ “ “ φεβρουάριον	15 “
“ “ “ μάρτιον	15 “

Ἡ τελευταία ἀνάλυσις τῶν πάγων αὐτοῦ ἐγένετο τὸν χειμῶνα τοῦ 1866, ἡ δὲ βραδυτέρα τὸν τοῦ 1841. Συνήθως ἐποχὴ τῆς πήξεως εἶναι τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ φεβρουαρίου,

Ἡ διάρκεια τῆς πήξεως κατὰ μέσον ὅρον εἶναι 59 ἡμέραι.

Ὁ Δούναβις δὲν ἔπηξεν ἐννεάκις, ἥτοι κατὰ τὰ ἔτη 1843—45—52—53—54—60—67—73—77.

ΣΗΜ. Ἡ ἀκρίβεια τῶν ἡμερομηνιῶν, αἵτινες σημειοῦνται κατὰ τὸ νέον ἔτος, ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὸν λιμένα Γαλαζίου, ἀλλὰ πλὴν μικρῶν διαφορῶν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ τὴν ἔκτασιν τῆς πήξεως καθ’ ὅλον τὸν κάτω Δούναβιν. Ὅσον δ’ ἀφορᾷ τὸν πλοῦν τοῦ ποταμοῦ, οὗτος δέον νὰ θεωρηθῇ διακεκομμένος ἀπὸ τῆς Βραΐλας μέχρι τοῦ Σουλινᾶ (186 χιλιόμετρα), διότι εἶναι ἐπικίνδυνος πέντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς πήξεως καὶ τρεῖς μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἀναλύσεως τῶν πάγων τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ἀπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.